

РЕШЕНИЕ

№ 19964

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 113 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА
МИТЕВА**

при участието на секретаря **ГЕРГАНА ИВ. ДАНАИЛОВА**
като разглежда докладваното от **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА МИТЕВА**
Гражданско дело № 20231110103079 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, депозирана от „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/ срещу Т. Д. С., с която по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК са предявени установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 228 ЗЕС, чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД, и чл. 92, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответницата дължи на ищцовото дружество сумата в общ размер на 781,61 лева, от която сума в размер на 159,04 лева представлява неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период от 05.09.2020 г. до 04.12.2020 г., сума в размер на 116,97 лева, представляваща неустойка, сума в размер на 311,67 лева, представляваща неплатени лизингови вноски за отчетен период от 05.09.2020 г. до 04.02.2021 г. и сума в размер на 193,93 лева, представляваща разлика между цената на устройство марка Huawei P30 Lite Dual Peacock Blue без абонамент и преференциална цена по договора за лизинг, ведно със законната лихва върху всяко от вземанията, считано от датата на подаване на заявлението - 27.10.2022 г., до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 07.11.2022 г. по ч. гр. д. № 58351/2022 г. по описа на СРС, ГО, 113 състав.

Ищецът твърди, че по силата на Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги и Договор за лизинг, сключени с ответника на 19.05.2020 г., е предоставил на последния мобилни услуги и устройство на изплащане марка Huawei P30 Lite Dual Peacock Blue за обща лизингова цена в размер на 358,57 лева, дължима от лизингополучателя на 23 месечни лизингови вноски, всяка в размер на 15,59 лева. Ответникът не изпълнил задълженията си, за което били издадени Фактура № *****/05.01.2020 г., Фактура № 7311797951/05.11.2020 г., Фактура № 7313083685/05.12.2020 г., Фактура № 7314559193/05.01.2021 г. и Фактура № 7315857728/05.02.2021 г., във всяко от които били начислени вземания на мобилния оператор, произтичащи от посочения договор за мобилни услуги и допълнителни споразумения. Ето защо моли съда да признае за установено, че ответницата му дължи сумата в общ размер на 781,61 лева, от която сума в размер на 159,04 лева представлява неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период от 05.09.2020 г. до 04.12.2020 г., сума в размер на 116,97 лева, представляваща неустойка, сума в размер на

311,67 лева, представляваща неплатени лизингови вноски за отчетен период от 05.09.2020 г. до 04.02.2021 г. и сума в размер на 193,93 лева, представляваща разлика между цената на устройство марка Huawei P30 Lite Dual Peacock Blue без абонамент и преференциална цена по договора за лизинг, ведно със законната лихва върху всяко от вземанията, считано от датата на подаване на заявлението - 27.10.2022 г., до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 07.11.2022 г. по ч. гр. д. № 58351/2022 г. по описа на СРС, ГО, 113 състав.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК ответникът - чрез назначения му особен представител адв. П. П., депозира отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове по основание и размер. Оспорва, че ответницата е потребител на предоставяните от ищцовото дружество услуги. Счита, че клаузата за неустойка в представеното допълнително споразумение - раздел IV, чл. 2, б. "а", е неравноправна, тъй като не била индивидуално уговорена, и като такава е абсолютно нищожна. Счита за неравноправна клаузата в допълнителното споразумение на раздел IV, чл. 2, б. "б". Релевира възражение за изтекла тригодишна погасителна давност на вземанията. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

Съдът, след преценка на доводите на страните, включително и тези изложени в допълнителни молби от ищеца, и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Видно от приложеното ч. гр. дело № 58351/2022 г. по описа на СРС, 113 състав, по същото съдът е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, с която е разпоредено длъжникът Т. Д. С. да заплати кредитора "Йетел България" ЕАД сумата от 159,04 лева представлява неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период от 05.09.2020 г. до 04.12.2020 г., сума в размер на 116,97 лева, представляваща неустойка, сума в размер на 311,67 лева, представляваща неплатени лизингови вноски за отчетен период от 05.09.2020 г. до 04.02.2021 г. и сума в размер на 193,93 лева, представляваща разлика между цената на устройство марка Huawei P30 Lite Dual Peacock Blue без абонамент и преференциална цена по договора за лизинг, ведно със законната лихва върху всяко от вземанията, считано от датата на подаване на заявлението - 27.10.2022 г., до окончателното им изплащане, сумата от 25 лв. за държавна такса и 360 лв. за адвокатско възнаграждение.

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК, а установителният иск в хипотезата на чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК е предявен в законовия срок за това.

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 228 ЗЕС:

За основателността на предявения иск в тежест на ищцовото дружество е да докаже следните предпоставки: че между страните са били налице облигационни отношения по сочените в исковата молба договори; че ищецът е изпълнил задълженията си, определени в него да предостави на ответника далекосъобщителни услуги за процесните периоди, както и стойността на доставените услуги по договорите за посочените периоди. При установяване на горепосочените обстоятелства в тежест на ответника е да установи плащане.

По делото е представен Договор за мобилни услуги от 29.12.2019 г., заедно с процесното Допълнително споразумение към него за мобилен номер 359893008406 от 19.05.2020 г. /л. 5 - л. 15 по делото/, от които се установяват поетите от страните права и задължения, и въз основа на които ищцовото дружество е обусловило издаването на процесните фактури поради неизпълнение от ответника на задължението си за погасяване на сумите по сключените от него съглашения.

Представени към процесните съглашения като писмени доказателства по делото са и приложения-ценови листа, подписани от абоната, в които са инкорпорирани декларации-съгласие от последния, че е получил подписан от оператора – ищец в настоящото производство, екземпляр от общите му условия за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги и/или общите условия за взаимоотношения с потребителите на фиксирани телефонни услуги. Писмено ответникът е заявил съгласието си, че приема тези

общи условия, като декларация - съгласие е приложена при подписване на всяко едно от гореупоменатите съглашение за мобилни услуги. Това води до извод за съда, че приложимите общи условия валидно са обвързали ответницата Т. Д. С. и са действали по отношение на нея в процесния период, за който се претендират вземанията по фактурите.

Представени са следните Фактура № *****/05.01.2020 г., с получател Т. Д. С., за отчетен период 05.09.2020 г. – 04.10.2020 г., с обща сума за плащане 68,87 лева, Фактура № 7311797951/05.11.2020 г., с получател Т. Д. С., за отчетен период 05.10.2020 г. – 04.11.2020 г., с обща сума за плащане 146,22 лева, Фактура № 7313083685/05.12.2020 г., с получател Т. Д. С., за отчетен период 05.11.2020 г. – 04.12.2020 г., с обща сума за плащане 205,81 лева, Фактура № 7314559193/05.01.2021 г., с получател Т. Д. С., за отчетен период 05.12.2020 г. – 04.01.2021 г., с обща сума за плащане 221,27 лева, и Фактура № 7315857728/05.02.2021 г., с получател Т. Д. С., за отчетен период 05.01.2021 г. – 04.02.2021 г. с обща сума за плащане 781,61 лева.

От обсъдените писмени доказателства безспорно се установява, че между страните е съществувало облигационно отношение с предмет предоставяне на мобилни услуги за мобилен номер 359893008406 и с избрани абонаментни програми Тотал + 35,99 лева, като договорът е с уговорен срок на действие за 24 месеца. Процесният договор за мобилни услуги, заедно с допълнителното споразумение към него, сключен между страните в настоящото производство, по своята правна природа представляват ненаименовани и консенсуални, двустранни и възмездни договори, по силата на които в момента на сключването им и за двете страни по тях са възникнали субективни права и правни задължения.

Правното действие на сключените ненаименовани договори попада под приложното поле на ТЗ, тъй като учреденото от тях договорно правоотношение е възникнало между лица, едно от които е търговец и е свързана с упражняването от него занятие – арг. чл. 286, ал. 1 ТЗ. Този договор е от вида на субективните (относителните) търговски сделки.

Договорът е сключен при предварително установени от ищеца общи условия (чл. 298, ал. 1 ТЗ), които са задължителни за потребителя – настоящ ответник, тъй като писмено ги е приел, както вече беше обсъдено по-горе.

В производството по делото не е оборена формалната доказателствена сила на така сключените между страните договори, представляващи частен диспозитивен документ, поради което следва да се приеме, че обективиранияте в последните изявления изхождат от страните, сочени като техни автори.

Съгласно чл. 20 и сл. от представените общи условия на „Йетел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, в сила от 10.09.2010 г., задължението за плащане на уговореното възнаграждение възниква след получаване на процесните мобилни услуги от абоната. Обстоятелството, че операторът е изпълнил своите договорни задължения точно в качествено и времево отношение подлежи на пълно и главно доказване от ищеца по правилата, предписани в правната норма, регламентирана в чл.154, ал.1 ГПК. В тази връзка ответницата е релевирала възражение, че мобилни услуги не са й действително доставени в процесния период.

В договорите за мобилни услуги и допълнителните споразумения към тях са посочени конкретни номера, посредством които потребителят се идентифицира сред абонатите на ищеца. Посочени са предадените активни СИМ карти за предоставените мобилни номера, които осигуряват достъп на потребителя до мрежата и услугите на мобилния оператор, както и е осигурен достъп до мрежата чрез предоставения фиксиран номер. С това ищецът е изпълнил задълженията си по договорите, поради което се явява изправна страна по същите. Съобразно поетите задължения със сключените договори е издал на ответницата фактури за месеците от процесния отчетен период и за всеки предоставения номер. Ответницата от своя страна не е изпълнила своите задължения – за заплащане изцяло на дължимите месечните абонаментни такси и услуги по договорите за мобилни услуги. Независимо от обстоятелството дали ответницата е провеждала повиквания и е използвала мобилните услуги, за които ищцовото дружество ѝ е предоставило достъп, или не е провеждала такива, тя дължи таксите за този достъп до далекосъобщителната мрежа на “Йетел България” ЕАД. В случая се установи по делото, че такъв достъп е предоставен, тъй като обратното не би

обосновало сключването на допълнителното споразумение от 19.05.2020 г.

Въз основа на изложеното съдът достигна до извод за основателност на предявения установителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 228 ЗЕС, с оглед на всички предпоставки, които по правилото на чл. 154 ГПК бяха в разпределени в доказателствена тежест на ищеца, и които бяха установени при условията на пълно и главно доказване от него, доколкото от своя страна ответникът не се установи погасяване на задълженията си по процесните фактури.

Съдът приема за неоснователни наведените от ответника възражения, че не са му предоставени мобилни услуги по сключени от него договори за мобилни услуги, доколкото от събрания и анализиран доказателствен материал безспорно се установява, че Т. Д. С. е потребител на мобилни услуги, положила е надлежно подписа си върху процесния договор и допълнително споразумение, с което и валидно се е задължила по тях, вкл. и върху декларации - съгласие към всеки договор, с които е декларира, че се съгласява и е запозната с общите условия на ищцовото дружество. Не се анагажираха от ответницата доказателства в подкрепа на така наведените от нея възражения, поради което и съдът достигна до извод за тяхната неоснователност.

Неоснователно е и релевираното от ответника в отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност, тъй като срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 27.10.2022 г., от която дата установителните искове се считат предявени - арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. "б" ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД:

За основателността на предявения иск в доказателствена тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че между страните са налице облигационни правоотношения по валидно сключени договори за лизинг, със съдържанието, посочено в исковата молба, че е изпълнил задълженията си да предаде лизинговите вещи на лизингополучателя, както и че е настъпила изискуемост на задължението на ответника да заплати уговорените лизингови вноски.

В доказателствена тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по посочените по-горе обстоятелства, а при установяването на фактическия състав на вземанията следва да установи, че е погасил задълженията.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че между страните е сключен Договор за лизинг от 19.05.2020 г. за предоставяне на устройство марка Huawei P30 Lite Dual Peacock Blue срещу заплащане на месечна лизингова вноска от 15,59 лева, предоставено за ползване за срок от 23 месеца.

В приетите по делото допълнително споразумение от 19.05.2020 г. към договора за мобилни услуги от 29.12.2019 г., с оглед раздел II "Устройства" от споразуменията, както и Договора за лизинг от 19.05.2020 г., се установява, че мобилният оператор е предоставил на ответника процесното устройство на лизинг на преференциална цена, като е посочена и стандартната цена на устройството без абонамент и размерът на отстъпката. Съдът приема за доказано предаването на вещта по договора за лизинг с оглед изричната уговорка по споразумението и договора в частта, в която е описано, че с подписването им е предоставено устройството на Т. Д. С..

Доказателства за плащане не са ангажирани от ответника, който носи тежестта на доказване, поради което, в приложение на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, съдът приема този факт за недоказан.

Предвид гореизложеното, съдът намира исковете по чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД за изцяло основателни.

По иска с правно основание чл. 92 от ЗЗД за неустойка:

За основателността на претенцията за неустойка в тежест на ищеца е да докаже наличието на валидна клауза за неустойка в случай на предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги и лизинг поради виновно неизпълнение на задълженията на ответника, както и размера на уговорените неустойки. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил задължението си.

С оглед твърдяното в исковата молба основание за начисляване на неустойка поради предсрочно прекратяване на договорите при виновно неизпълнение на задълженията на потребителя и релевираното възражение в отговора на исковата молба следва да се отбележи, че така направената уговорка за неустойка се явява валидна.

Безспорно ответникът е физическо лице и като такова има качеството потребител по смисъла на §. 13, т. 1 от ДР на Закона за защита на потребителите (ЗЗП) и се ползва от защитата на потребителите, предвидена в този нормативен акт. ЗЗП следва да намери приложение към горепосочените договори и доколкото ищецът е търговец по смисъла на §. 13, т. 2 от ДРЗЗП, а договорите са сключени след влизане в сила на ЗЗП (обн., ДВ, бр. 99 от 9.12.2005 г., в сила от 10.06.2006 г.). Така по отношение на същите приложение намират правилата за неравноправните клаузи по ЗЗП - чл. 143 и сл. ЗЗП.

От представения по делото като писмено доказателство договор за мобилни услуги се установява, че неустоечната клауза е валидно уговорена, тъй като в тях е посочено, че при непогасяване на задълженията си по съглашението, ищцовото дружество ще упражни потестативното си право на предсрочното му прекратяване, както и правото си да начисли неустойка. Видно от установеното по делото от ищцовото дружество по отношение на размера на претендираните от него вземания, се установява, че неустойката в общ размер на 116,97 лева не излиза извън присъщите □ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, като нейният размер не надвишава значително този на дължимата главница, т.е. същата не противоречи на добрите нрави, което прави уговорката валидна */съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 1/2009 г. по т.д. № 1/2009 г. на ВКС, ОСТК, т. 3 - за съответствието на тази уговорка със закона съдът следи служебно/*. Ищцовото дружество е начислило неустойка в съответствие с условията на чл. 1.2, във вр. чл. 1.1 от Спогодба от 11.01.2018 г. между Комисия за защита на потребителите и „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/ по гр.д. 15539/2014 г. и гр.д. 16476/2014 г. на Софийски градски съд, приложими и при прекратяване на договори за мобилни услуги и за лизинг. Съгласно посочения документ вземанията за неустойки следва да се формират като сбор от не повече от 3 стандартни месечни абонаментни такси без ДДС, с добавени: 1) част от стойността на ползваните отстъпки от месечните абонаментни планове, съответстваща на оставащия срок до края на договора (в случай че такива отстъпки са уговорени от страните), и 2) част от стойността на отстъпките за предоставени на потребителя устройства, съответстваща на оставащия срок до края на договора за мобилни услуги (в случай че такива устройства са били предоставени на лизинг или срещу заплащане в брой).

От така приетата за доказана фактическа обстановка, съдът приема, че предявеният иск с правно основание чл. 92 от ЗЗД се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло.

По разноските:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство.

В заповедното производство ищецът е направил разноски в общ размер от **385 лв.** за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

В исковото производство ищецът е направил разноски в общ размер от **825 лв.** (за държавна такса - 25 лева, за адвокатско възнаграждение - 400 лева, и за възнаграждение на особен представител на ответника - 400 лева).

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422 ГПК установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 228 ЗЕС, чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД и чл. 92, ал. 1 ЗЗД, че **Т. Д. С.**, ЕГН*****
....., дължи на **„ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД**, ЕИК130460283 /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, сумата в **общ размер на 781,61 лева**, от която

сума в размер на 159,04 лева представлява неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период от 05.09.2020 г. до 04.12.2020 г., **сума в размер на 116,97 лева**, представляваща неустойка, **сума в размер на 311,67 лева**, представляваща неплатени лизингови вноски за отчетен период от 05.09.2020 г. до 04.02.2021 г. и **сума в размер на 193,93 лева**, представляваща разлика между цената на устройство марка Huawei P30 Lite Dual Peacock Blue без абонамент и преференциална цена по договора за лизинг, ведно със законната лихва върху всяко от вземанията, считано от датата на подаване на заявлението - 27.10.2022 г., до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 07.11.2022 г. по ч. гр. д. № 58351/2022 г. по описа на СРС, ГО, 113 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК **Т. Д. С.**, ЕГН*****,, да заплати на **„ИЕТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД**, ЕИК130460283 /с предишно наименование **„Теленор България“ ЕАД**/, сумата от **385 лв.** – разноси в заповедното производство, както и сумата от **825 лв.** – разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред **Софийски градски съд** в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при **Софийски районен съд**: _____